

KORKUSUZ KAPTANLAR

RUDYARD KIPLING

Şımarık Çocuk

Lüks yolcu gemisi yol alırken, balıkçı teknelerini uyarmak için habire düdüğünü öttürüyordu. Bu çok uzun bir seyahat olacaktı. Gemi, Amerika'dan yola çıkmıştı ve yolculuk Avrupa'da sona erecekti.

Salonlardan birinin kapısı açık kalmıştı. Rüzgâr vurdukça sallanıyordu. Kumaş pardösülü bir adam, kapıyı sinirli sinirli açmıştı.

“Bu Cheyneler'in çocuğu vebadan farksız!” dedi.

Diğer yolcular da söylenmeye başladı:

“Bu şımarık tipleri tanırım. Amerika, bu tiplerle dolu. Size de pek yabancı gelmemeli!”

“Aslında çocuk fena sayılmaz. Acınacak bir hâli var. Sütninesinden ayrıldıktan sonra dolaşmadığı yer kalmamış. Annesiyle daha bu sabah konuştum. Kadın çok iyi biri, ama, çocuk çok haşarı. İyi bir eğitim alması için çocuğu Avrupa'ya götürüyorlarmış.”

“Cheyneler'in demir yolları var değil mi?” diye sordu biri.

“Yalnız o kadar mı? Birçok gemileri, madenleri, kereste fabrikaları, evleri var. Karısı canının istediği gibi para harcıyor. Batı, çocuğun sağlığına iyi gelmemiş, bu yüzden oğlunu diyar diyar gezdiriyor. Çocuk nereyi isterse annesi de oraya gidiyor. Çok şımartılmış.”

“Babası çocukla hiç mi ilgilenemiyormuş?”

“Adam sadece para biriktiriyor. Rahatsız edilmekten de hoşlanmıyor. Bir gün hatasını anlar; ama, o zaman iş işten geçmiş olur. Yazık, aslında akıllı bir çocuk. Ama ilgilenmek lazım.”

Kapı yine açıldı. Eşikte on beş yaşlarında bir çocuk görüldü. Çocuk, zayıf ve uzun boyluydu. Solgundu ve meydan okuyan bir yüz hali vardı. Kaba giyinmişti. Kırmızı çorap giymiş ve ayakkabısının topuğuna basmıştı. Ensesine kadar uzanan bir kasketi başına geçirmişti. Salona bir göz attı. Sonra ıslık çalarak konuşmaya başladı:

“Dışarısının hiç görünmediğinden haberiniz var mı? Sadece etraftaki kayalıklarda bağrıışan balıkçılardan sesleri duyuluyor. Kayıklardan birini devirsek, ne komik olur değil mi?”

Amerikalı yolcu:

“Harvey Cheyne. Dışarı çıkın ve kapıyı kapatın. Burada ne işiniz var?” dedi.

Çocuk çok rahat bir şekilde cevap verdi:

“Hareketlerimi istediğim gibi ayarlamakta serbestim. Bay Martin, yolculuk ücretimi yoksa siz mi ödediniz? Her yolcu gibi ben de istediğim yerde durabilirim.”

Çocuk daha sonra masadaki zarları eline alarak zarlarla oynamaya başladı. Elleriyle masaya vurarak ritim tutuyordu. Daha sonra cebinden çıkardığı bir deste parayı saydı. Oradaki yolculardan biri:

“Anneniz nasıl?” diye sordu.

“Buraya geldiğinden beri rahatsız. Hizmetçisine bir miktar para vereceğim ki, annemle daha fazla ilgilen-sin. Ben de yukarıda sıkılınca buraya iniyorum. Açık denizlerde ilk defa yolculuğa çıktım. İlk gün rahatsızlanmıştım; ama, şimdi çok iyiyim. Göğsüne bir yumruk vurarak paraları saymaya devam etti.

İçerdeki kötü kokular Harvey’i rahatsız etti. Çabucak güverteye çıktı. Kendini çok kötü hissediyordu. Orada sandalyeleri toplayan kamarota rastladı. Adamın yanında denizden etkilenmediğini övünerek söylemişti. Neyse ki güvertede kamarottan başka kimseler yoktu.

Sancak direğinin yanına gelen Harvey’in midesi bulandı ve kustu. Kendini kaybedecek hâle geldi. Kocaman bir dalga Harvey’i alıp götürdü. Hırçın çocuk, azgın dalgaların içine düştüğünü hissedemedi bile. Baygın bir şekilde sürükleniyordu.

Yeni Bir Hayat

Kendine geldiğinde balık yığınlarının üzerinde bitkin bir şekilde yatıyordu. İnemeye başladı. Yanında arkası dönük bir adam duruyordu. Adam başını çevirip çocuğa baktı.

“Kendine geldin mi?” diye sordu. “Böyle sakın yatarsan daha çabuk gideriz.” dedi. Daha sonra kayığı suların köpüksüz tarafına doğru çevirdi. Kayık, bir dağa tırmanır gibi gidiyordu. Adam konuşmasını sürdürdü:

“İyi bir iş yaptım, değil mi? Seni ne güzel yakaladım. Şükür ki seyahat ettiğin gemi üzerime gelmedi. Denize nasıl düştüğünü anlat bakalım.”

“Deniz tuttu, kendimi koruyamadım!”

“Sizin gemi hafiften yolunu değiştirmişti. Ben borumu öttürüyordum. O anda okyanusun içinde yuvarlandığını gördüm. Az kalsın geminin pervanesi seni paramparça edecekti. Birden oradan uzaklaşmaya başladın. Bana doğru geliyordun. Ağımı hemen atıp seni yakaladım.”

Harvey, yaşadığına hâlâ inanamıyordu.

“Neredeyim?” diye sordu.

“Benim kayığımdasın.” dedi adam. “Adım Manuel. Sommecici balıkçı teknesinden geliyorum. Toparlan bakalım, biraz sonra çorba içeceğiz.”

Dan ile Tanışma

Çocuk baygın gibiydi. Hemen uyudu. Uyanınca şaşırđı, çünkü lüks yolcu gemisinde değildi. Eskimiş sobanın arkasında kendi yaşlarında bir çocuk duruyordu. Çocuğun ayaklarında uzun lastik vardı. İçerideki pis koku, dayanılır gibi değildi.

Çarşafsız bir yatakta yattığını gören Harvey iyice tiksindi. Teknenin yol alışı, lüks gemilerine hiç benzemiyordu. Tembel bir hayvan gibi gidiyordu. Suyun sesi çok yakından duyuluyordu. Harvey dayanma gücünü yitirdiğini düşündü.

İnlemeye ve annesini düşünmeye başladı. Karşısında yüzünü buruşturarak oturan çocuk biraz gülümseyerek:

“Şimdi daha iyisin?” dedi. “Kahve içer misin?”

Harvey’in cevap vermesini beklemeden teneke bir kap içinde kahve getirdi. Harvey ranzalardan yana bakarak:

“Süt yok mu?” dedi.

“Çok üzgünüm, süt yok. Şu kahveyi iç de rahatla. Kendim pişirdim.”

Sesini çıkarmayan Harvey, kahveyi içti. Çocuk ise bir köşede duran kızarmış etten yedi.

“Elbiselerini kurutuyorum. İslanınca biraz kısalmışlar, ama zararı yok.” dedi çocuk.

“Benim adım Dan. Burada mutfak yardımcısı olarak çalışıyorum. Büyüklerin çok pis bulduğu işleri ben öğrenmeden yaparım. Otto, denize düştüğünden beri benden başka gemide miço yok. Sahi böyle sakın bir havada denize nasıl düştün?”

“Ne sakın havası. Müthiş bir fırtına vardı. Bir de deniz tutmuştu. Destek tahtasının üzerinden düşmüş olmalıyım.” diye cevap verdi Harvey.

“Dün bütün gün ve gece hafif dalga vardı. Sen buna fırtına dersin, göreceğin daha çok şey var. Haydi çabuk ol. Babam seni bekliyor.”

Harvey'in İlk Dersi

Harvey şimdiye kadar kimseden emir almamıştı. Babası Bay Cheyne, oğlunu incitmeden yetiştirmeye çalışmıştı. Annesinin sinirlerinin bozuk olmasının sebebi de bu olmalıydı. Babası onu gerçekten çok şımartmıştı.

Harvey, kimsenin keyfine uymayacağını söyledi:

“Baban benimle görüşecekse aşağıya insin. Vakit kaybetmeden beni New York'a götürmesi lazım. Ne istiyorsa veririm.”

Dan, çok şaşırılmıştı. Bu şaka çok hoşuna gitmiş olacak ki, yukarıya seslendi:

“Baba, konuşmak istiyorsan aşağıya gelmeliymişsin, anladın mı?”

Babası öyle sert çıktı ki, Harvey çok şaşırıldı. Bir insandan böyle bir ses nasıl çıkardı?

“Fazla konuşma. Çocuğu hemen buraya getir!”

Harvey, yerinden fırlayıp güverteye çıktı. Teknenin arka tarafında bir adam oturuyordu. Ufak tefek, kır saçlı bir adamdı. Fırtına dinmişti. Ufukta birkaç balıkçı gemisi görülüyordu. Adam çocuğa döndü:

“Günaydın! Daha doğrusu iyi akşamlar. Güzelce uyudun mu delikanlı? Anlat bakalım? Kimsin, necisin, nerelisin, adın ne, nereye gidiyorsun? New York’tan geldiğini tahmin ediyorum. Avrupa’ya gidiyordun değil mi?”

Harvey, başına gelenleri tek tek anlattı. Kendini New York’a götürmeleri için ısrar etti.

“Ne kadar para isterseniz babam verir.” dedi. Bu son söz adamı kızdırdı.

“Hımm...Bir erkeğin sakın denizde gemiden düşmesini hoş göremeyiz” dedi.

Harvey umarsız bir tavırla:

“Sizin işe yaramaz sandalınıza keyfimden mi geldim yani?”

“Nasıl şakalardan hoşlandığını bilmiyorum delikanlı. Onun için bu sorunu cevapsız bırakıyorum. Senin yerinde olsaydım canımı kurtaranları hor görmezdim. Benim adım Disko Troop. Bu teknenin kaptanıyım. Bizi ve bu tekneyi biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Kim olduğunuz beni ilgilendirmiyor. Boğulmaktan kurtardığınız için size teşekkür

ederim. Ama beni ne kadar çabuk New York'a götürürseniz o kadar bol para alırsınız."

Kaptan Disko, kaşlarını kaldırıp gözlerini çocuğa dikerek:

"İstedığimi yaparım. Götürürüm ya da götürmem. Beni anladın mı delikanlı?" dedi.

Dan, kahkaha atarak gülüyordu. Harvey de sinirlenmişti.

"Ne zaman New York'a varabiliriz?"

"Delikanlı, benim orada işim yok." dedi Kaptan Disko Troop.

Harvey, çok sinirlenmişti. Neredeyse çatlayacaktı. Adam çocuğu teselli etmeye çalışarak:

"Sana acımdan başka bir çarem yok. Bu genç yaşta, sana çok yazık oldu. Para lafı etmeyelim lütfen. Biz okyanusta sırf ekmek parası için çalışıyoruz. Eylül'e doğru karaya ulaşıyoruz."

"Fakat, daha Mayıs ayındayız. Siz balık avlayacaksınız, diye ben niçin sizinle kalayım? Buna razı olamam."

"Haklısın, fakat sana boş otur diyen yok. Otto denize düşüp boğuldu. Onun işleri sana kaldı." dedi.

"Karaya çıktığımızda başınıza geleceklere görürsünüz. Siz ve tayfanız bunun cezasını çekeceksiniz."

Çocuğun bu tehdidine gülen Kaptan Disko cevap verdi:

"Dan'a verilen emirlere dikkat et. Ona çok yardımın dokunabilir. Hak etmezsin; ama, yine de sana ayda on dolar veririm. Çalışmak zihnini açar."

Harvey'in gözleri yaşardı. "Annem lüks yolcu gemisinde. Ne olur beni New York'a götürün." dedi.